

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.909 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE RAEDT, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwt op 23 augustus 2000 te Marokko met een Belgische onderdaan.

Hij komt België binnen op 27 juni 2001 met een visum gezinshereniging.

Op 21 februari 2003 scheidt verzoeker van zijn Belgische echtgenote.

Op 21 september 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 6 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 april 2005 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2005 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 oktober 2006 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2008.

Op 15 mei 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 03.09.2008 door A.A. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de gezinsinkomsten van de referentiepersoon zijn onvoldoende om een bijkomende persoon ten laste te nemen. De omstandigheid dat betrokkene inwoont bij de moeder om te helpen bij haar verzorging, wordt niet aanvaard als bijkomend element om toch de gezinshereniging te aanvaarden. Op 27.08.2007 werden deze omstandigheden immers niet aanvaard in een aanvraag op basis van artikel 9, alinea 3."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker zet een enig middel uiteen dat luidt als volgt:

"Enig Middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), schending van artikel 50§2-4° Wet 15 december 1980 en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat mevrouw C. onvoldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen.

De omstandigheid dat betrokkene inwoont bij de moeder om te helpen bij haar verzorging wordt niet aanvaard als bijkomend element om toch de gezinshereniging te aanvaarden. Immers werd dit argument ook niet aanvaard in een aanvraag art. 9, al. 3 op 27.08.2007.

Dat een regularisatieaanvraag niet hetzelfde is als een aanvraag tot familiehereniging.

Dat een aanvraag tot familiehereniging opzichtsens een Belgische moeder aan een zorgvuldiger onderzoek mag worden onderworpen dan een algemene regularisatieaanvraag.

De motivering dat het feit dat verzoeker inwoont bij zijn moeder niet wordt aanvaard enkel en alleen omdat dit in augustus 2007 ook niet werd aanvaard in een aanvraag 9,al.3 kan bezwaarlijk als zorgvuldig bestempeld worden.

In deze aparte aanvraag, totaal verschillend van de aanvraag conform art. 9, al. 3 in 2007, moet een duidelijke motivering gegeven worden waarom met de familiehereniging weigert en moet er duidelijk op alle concrete omstandigheden van de zaak gelet worden, hetgeen in casu overduidelijk niet gebeurd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11619)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij erin slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft van kennis van de motieven van de beslissing. Verzoeker ontbeert belang bij de betrokken kritiek.

Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt, nu verzoeker de motieven van de beslissing kent en met kennis van zaken een beroep heeft ingediend. De bestreden beslissing vermeldt de juridische en de feitelijke grondslag. De naleving van deze plicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat,

indien de gemachtigde van de minister het recht op verblijf niet erkent, aan de aanvrager een model van bijlage 20 wordt afgeleverd. Artikel 52, § 2, 2° van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt dat de aanvrager de bewijzen dient over te maken vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

De beslissing is afdoende gemotiveerd. Om aanspraak te kunnen maken op de gezinshereniging dient verzoeker aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit bevestigt. Verwerende partij stelt dat in casu de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen, wat overigens niet betwist wordt door verzoeker. Het loutere feit dat verzoeker inwoont bij zijn moeder volstaat uiteraard niet voor de gezinshereniging.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij had moeten worden gehoord. De bestreden beslissing houdt een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag tot verblijf. Een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van de openbare dienst ligt niet aan de bestreden beslissing ten grondslag. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de gezinsinkomsten van de referentiepersoon zijn onvoldoende om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het niet volstaat te verwijzen naar de afgewezen regularisatieaanvraag en dat dit verschilt van een aanvraag op basis van familiehereniging.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger als descendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat verzoeker, die 39 jaar is, ten laste moet zijn van de persoon in functie van wie hij de aanvraag doet, in casu zijn moeder.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de gezinsinkomsten van de referentiepersoon (in casu verzoekers moeder) zijn onvoldoende om een bijkomende persoon ten laste te nemen. In de bestreden beslissing wordt hieraan ten overvloede toegevoegd dat de omstandigheid dat verzoeker inwoont bij zijn moeder om te helpen bij haar verzorging, niet wordt aanvaard als bijkomend element om de gezinshereniging te aanvaarden. De Raad stelt vast dat verzoeker het determinerend motief van de beslissing helemaal niet betwist, namelijk dat de inkomsten van zijn moeder onvoldoende zijn om een bijkomende persoon, in casu verzoeker, ten laste te nemen. Dit determinerend motief volstaat om de beslissing te schragen. De overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn hieraan ondergeschikt. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 50 van de Vreemdelingenwet, dit artikel handelt echter over de vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus of de vluchtelingenstatus wenst te verkrijgen en houdt geen verband met de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het verblijf geweigerd van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van deze aanvraag. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitevinding. Verzoeker maakt een schending van de door hem aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.